

Jiří Orten : **SEDMÁ ELEGIE**

Píši vám, Karino, a nevím, zda jste živa,
zda nejste nyní tam, kde se už netoužívá,
zda zatím neskončil váš nebezpečný věk.
Jste mrtva? Poproste tedy svůj náhrobek,
aby se nadlehčil. Poproste růže, paní,
aby se zavřely. Poproste rozpadání,
aby vám přečetlo list o mém rozpadu.
Smrt mlčí před verši. A já v nich před vás jdu
tak mlád, tak krutě mlád a ponejprve zralý,
že ve své mladosti podobám se již králi
zašlého království. Vy jste přec věděla,
co křídel chybí nám k rozletu anděla,
jak krví smějeme se a jak krví pláčem.
Nalezl jsem svůj pád. A chci vám říci, na čem.

Jedenkrát na nebi (to píši o Bohu)
řála se průzračnost o rudou oblohu
a krvácela pak a šla a zapadala.
Snad to byl jenom sen, ve kterém se mi zdála
maminka s tatínkem, domov a oba bratři,
snad to byl jenom sen, ve kterém člověk spatří
sám sebe ve vodě, pod koly v rybníce,
snad to byl jenom sen, zrcadlo měsíce,
neměl se mi však zdát, když jsem se neprobudil,
neměl mne zanechat v plameni, který studil!
Pád Boha. Jaký pád! Potom je chlapec sám,
bez blahé mocnosti, jež umí překážkám
snižovat výšiny, jež umí blížít dálku
a peklo zavírá na vůni, na fialku,
potom je chlapec sám a procítá a jde
za skutečností zel. Myslí, že nenajde.

Čas neléčí, když nechce. Čas je šarlatán.

Jedenkrát na ženě, milostné ze všech stran,
pád zdál se nepadat: to píši o Narcisce.
Všechno se vznášelo. A nevýslovně blízce
k nám štěstí mluvilo. Byla to mluva ta,
co nikdy nemůže být větrem odváta,
byla to ona řeč, ta drahá mateřština
rtů, rukou, očí, těl a milenčina klína,
v níž k loži sklání se nádherné bezpečí,
byla to ona řeč, jež mluví bez řeči.

Co chtěla Narciska, když stála před zrcadly
a věci kolem ní dotčeny rychle chladly?
Jak Narcis, její stín, nic, nic už nechtěla
než sebe uvidět bez duše, bez těla
v zrcadle průhledném; shledávala jen slova
o kráse tvrdosti, tvrdší než démantová,
toužila zvědět o sobě v cizích snech.
Nebyla pramenem. Tonula v pramenech!

Ach, odkud vyvěrá to, čím tu odtékáme?
Čí noci probdělé se položily na mé
a rozšířily se, že místo nestačí?
Nalezl jsem svůj pád. A na čem? Na pláči!

Padaly slzy mé, padaly do močálů,
padaly na živé království béd a žalu,
padaly nestoudně, Karino, píší vám,
poproste náhrobek, jež deštěm omývám,
připadám si jak déšť, jenž prší na váš hrob,
připadám si jak pláč, bez času, bez podob,
píší vám, Karino, a nevím, zda jste živa,
zda nejste nyní tam, kde se už netoužívá,
zda zatím neskončil váš nebezpečný věk.

Znám jednu holčičku. Je jako polibek,
jenž ještě schovává se v ústech, nesmí dále,
protahuje se jen na slunci, jež je malé,
nepálí, dává pít: usínat na řadrech.
Je mladá jako zem. Je lehká jako dech,
jak rané lupení, jak jitro, jako štěstí.

Znám také krásné dny. Kam mne však mohou vésti?
Vy jste to věděla? A víte, Karino?
Znám také velkost žen: čekání matčino,
zda jednou vrátí se k ní její smutný syn.
Znám také svoji zem. Znám radost bez příčin.
Znám věrnost, ano, znám, leč nevím právě, kde je.
Znám náhlá procitnutí z muk a beznaděje -
a je to málo, znát, a je to málo, chtít,
je málo, zradu znát, když nelze odpustiti.

Smrt mlčí před verši, hle, ještě o tom sním.
Před jakou bouří mlčí? Před čím strašlivým?
Co pochopíme tam? Co se tam nerozpadá?
Co i tam umírá? Co i tam věčně padá?

Milenky? -

Nechtěl jsem, nechtěl jsem nemlčet,
odpusťte Narcisce, odpusťte hřích a svět,
rozsviňte svíčku; tak; a modlete se za zem,
aby ji prosinec nezkrušil příliš mrazem,
aby jí duben dal, co květům náleží,
aby jí byla noc praporem na věži,
jenž vlaje do světla, když nastává čas hvězd,
aby ji milenci chválili za bolest.

Tak mlád, tak krutě mlád a zralý ponejprve,
směji se do krve a pláči kapky krve,
a Bohem opuštěn a Boha opustiv,
píši vám, Karino, a nevím, zda jsem živ...